

SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti senat)

z dne 19. maja 2008*

V zadevi T-144/04,

Télévision française 1 SA (TF1), s sedežem v Nanterre (Francija), ki jo zastopata J.-P. Hordies in C. Smits, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopajo J. Buendía Sierra, M. Niejahr in C. Giolito, zastopniki,

tožena stranka,

ob intervenciji

Francoske republike, ki jo zastopa G. de Bergues, zastopnik,

intervenientka,

* Jezik postopka: francoščina.

katere predmet je predlog za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije 2004/838/ES z dne 10. decembra 2003 o državnih pomočeh, ki jih Francija izvaja v korist France 2 in France 3 (UL 2004, L 361, str. 21),

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti senat),

v sestavi M. Vilaras (poročevalec), predsednik, M. Prek in V. Ciucă, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

Sklep

Dejansko stanje

- ¹ Tožeča stranka, Télévision française 1 SA (v nadaljevanju: TF1), ki je lastnica zasebnega komercialnega televizijskega kanala TF1, je 10. marca 1993 pri Komisiji vložila pritožbo v zvezi z načini financiranja in izkoriščanja France 2 in France 3, dveh francoskih javnih televizijskih kanalov. Ta pritožba se je nanašala na kršitve členov 81 ES, 86(1) ES in 87 ES.

- 2 Tožeča stranka je 2. februarja 1996 zoper Komisijo vložila tožbo zaradi nedelovanja.
- 3 Sodišče prve stopnje je s sodbo z dne 3. junija 1999 v zadevi TF1 proti Komisiji (T-17/96, Recueil, str. II-1757) ugotovilo, da Komisija ni ustrezno delovala, saj ni sprejela odločitve glede tistega dela pritožbe tožeče stranke, ki se nanaša na državne pomoči.
- 4 Komisija je 27. septembra 1999 začela formalni postopek preiskave iz člena 88(2) ES v zvezi z investicijskimi subvencijami, ki sta jih prejeli France 2 in France 3, ter dotacijami v kapitalu, ki jih je France 2 prejela v letih do 1988 do 1994.
- 5 Komisija je z Odločbo 2004/838/ES z dne 10. decembra 2003 o državnih pomočeh, ki jih Francija izvaja v korist France 2 in France 3 (UL 2004, L 361, str. 21, v nadaljevanju: izpodbijana odločba), odločila, da „[i]nvesticijske subvencije, ki jih je Francija dodelila kanaloma France 2 in France 3, kot tudi dotacije v kapital[u], ki jih je Francija plačala v korist kanala France 2 v letih med 1988 in 1994, predstavljajo državne pomoči, ki so, na temelju člena 86(2) Pogodbe, združljive s skupnim tržiščem“ (člen 1 izpodbijane odločbe). Izpodbijana odločba se ne nanaša na pristojbino za pravico do uporabe televizijskih sprejemnikov, uvedeno s francoskim zakonom št. 49-1032 z dne 30. julija 1949, ker je bila izključena iz odločbe o začetku formalnega postopka preiskave (uvodna izjava 25 izpodbijane odločbe).
- 6 Komisija je z dopisom z dne 3. februarja 2004 tožeči stranki posredovala prepis izpodbijane odločbe, ki ga je ta prejela 4. februarja 2004.

Postopek in predlogi strank

- 7 Tožeča stranka je 13. aprila 2004 tožbo po telefaksu poslala v sodno tajništvo Sodišča, 15. aprila 2004 pa je v sodnem tajništvu vložila izvirnik tožbe.

- 8 Francoska republika je z aktom z dne 9. julija 2004 vložila predlog za intervencijo na strani Komisije. Temu predlogu je predsednik četrtega senata Sodišča prve stopnje ugodil s sklepom z dne 6. septembra 2004.

- 9 Ker se je sestava senatov Sodišča prve stopnje 13. septembra 2004 spremenila, je bil sodnik poročevalec kot predsednik razporejen v peti senat, ki mu je bila zato dodeljena ta zadeva.

- 10 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:
 - tožbo razglasi za dopustno;

 - izpodbijano odločbo razglasi za nično;

 - Komisiji naloži plačilo stroškov in o istem vprašanju glede Francoske republike odloči v skladu s predpisi.

11 Komisija skupaj s Francosko republiko glede dopustnosti tožbe in stroškov Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– tožbo zavrže kot nedopustno;

– podredno, tožbo zavrne, ker je očitno brez vsake pravne podlage;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

12 Tožeča stranka je Sodišču prve stopnje v repliki predlagala, naj od Komisije zahteva predložitev dopisa, ki ga je ta institucija 10. decembra 2003 naslovila na francoske organe in v katerem jih je pozvala k predložitvi stališč in predlogov za spremembo pravne ureditve pristojbine.

Pravo

13 Na podlagi člena 113 Poslovnika Sodišča prve stopnje lahko to v skladu s členom 114(3) in (4) tega poslovnika kadarkoli po uradni dolžnosti in po opredelitvi strank preizkusi, ali so izpolnjene procesne predpostavke javnega reda, med katerimi sta tudi upoštevanje roka za vložitev tožbe in kršitev člena 44(1) Poslovnika.

- 14 Poleg tega člen 111 Poslovnika določa, da lahko Sodišče prve stopnje, če očitno ni pristojno za odločanje o tožbi ali če je tožba očitno nedopustna ali očitno brez pravne podlage, odloči z obrazloženim sklepom, ne da bi nadaljevalo postopek.
- 15 Sodišče prve stopnje meni, da se je na podlagi spisnega gradiva in pojasnil strank z zadevo seznanilo v zadostnem obsegu, da lahko o tej tožbi odloči, ne da bi začelo ustni postopek ali odredilo ukrep procesnega vodstva, ki ga je predlagala tožeča stranka.

Dopustnost tožbe z vidika roka za vložitev tožbe

- 16 Tožeča stranka in Komisija soglašata, da je rok za vložitev tožbe začel teči 4. februarja 2004, ko je ta institucija tožečo stranko obvestila o izpodbijani odločbi, in da se je iztekel 14. aprila 2004 ob polnoči.
- 17 Vendar pa Komisija, ki ugotavlja, da je bila tožba po telefaksu vložena 13. aprila 2004, njen izvornik pa 15. aprila 2004, Sodišču prve stopnje predlaga, naj preveri, ali so izpolnjene zahteve iz člena 43(6) Poslovnika.
- 18 Na podlagi člena 230, peti odstavek, ES je treba ničnostno tožbo vložiti v dveh mesecih od objave akta ali njegovega uradnega obvestila tožniku, če tega ni bilo, pa od dneva, ko je ta zanj izvedel.

- 19 Iz samega besedila te določbe izhaja, da je datum, ko tožnik izve za akt, kot merilo za določitev začetka roka za vložitev tožbe subsidiarnega pomena v primerjavi z objavo akta ali uradnim obvestilom o njem (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 21. novembra 2005 v zadevi Tramarin proti Komisiji, T-426/04, ZOdl., str. II-4765, točka 48 in navedena sodna praksa).
- 20 Poleg tega sta Sodišče in Sodišče prve stopnje v zvezi z akti, ki so v skladu z ustaljeno prakso zadevne institucije objavljeni v *Uradnem listu Evropske unije*, čeprav objava ni pogoj za njihovo uporabo, ugotovili, da datuma, ko tožnik izve za akt, ni mogoče uporabiti kot merilo, in da je za tek roka za vložitev tožbe odločilen datum objave. Tako lahko namreč zadevna tretja oseba upravičeno pričakuje, da bo zadevni akt objavljen (glej zgoraj v točki 19 naveden sklep Tramarin proti Komisiji, točka 49 in navedena sodna praksa).
- 21 V tem primeru je Komisija v skladu z obveznostjo, ki jo ima na podlagi člena 26(3) Uredbe Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [88 ES] (UL L 83, str. 1), 8. decembra 2004 objavila izpodbijano odločbo v *Uradnem listu Evropske unije*.
- 22 Zato je začel rok za vložitev tožbe v skladu s členom 102(1) Poslovnika teči „po izteku 14. dne po objavi akta v *Uradnem listu Evropske unije*“, to je 22. decembra 2004 ob polnoči, ne pa na dan, ko je bila tožeča stranka obveščena o izpodbijani odločbi, kot nepravilno menita tako tožeča stranka kot Komisija. Glede na to in na podlagi določbe člena 230, peti odstavek, ES v zvezi s členoma 101 in 102(2) Poslovnika se je rok za vložitev tožbe iztekel v petek, 4. marca 2005, ob polnoči.
- 23 Tožeča stranka je to tožbo vložila 13. aprila 2004, kar je celo več mesecev pred dnem, od katerega je začel teči rok za vložitev tožbe. Z vidika vložitve v zahtevanem roku je torej ta tožba dopustna.

Dopustnost tožbe z vidika člena 44(1) Poslovnika in njena očitna neutemeljenost

- 24 Ne da bi uveljavljala ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114 Poslovnika, Komisija skupaj s Francosko republiko opozarja, da je tožba v celoti nedopustna, ker ne izpolnjuje pogojev iz člena 44(1) Poslovnika. Podredno opozarja, da sta tista očitka tožeče stranke, na katera je poskušala odgovoriti vsebinsko, očitno neutemeljena.
- 25 Tožeča stranka zatrjuje, da je njena tožba dopustna. Tako kot obveznost obrazložitve aktov institucij naj bi se tudi obveznost jasne opredelitve tožbe obravnavala mileje, če se akt nanaša na znane pravne okoliščine. Tožba naj bi torej pomenila le predvidljivo nadaljevanje različnih stališč, ki sta jih tožeča stranka in Komisija izrazili v upravnem postopku. Zato naj bi jo bilo dopustno sestaviti v obliki povzetka, saj Komisija ne bi smela prezreti tožbenih razlogov, tudi če bi bili navedeni le posredno, do katerih se je sicer vsebinsko opredelila. Komisija naj bi zaradi domnevnega nerazumevanja navedenih tožbenih razlogov sklepala, da razlogov sploh ni. S tem naj bi preširoko razlagala obseg preizkusa dopustnosti tožbe.
- 26 Sodišče prve stopnje uvodoma poudarja, da se nedopustnost v tem primeru ne nanaša na nejasno opredelitev tožbe glede navedbe izpodbijane odločbe ali glede jasnosti predlogov v tej tožbi. Nasprotno, ni dvoma, da je izpodbijana odločba v tožbi jasno navedena in da se predloga te tožbe izrecno nanašata na razglasitev ničnosti te odločbe in naložitev plačila stroškov Komisiji.
- 27 Nedopustnost se nanaša na tožbo kot celoto očitkov, kar pomeni, da naj nobeden od očitkov, ki izhajajo oziroma bi lahko izhajali iz tožbe, ne bi ustrezal pogojem jasnosti in natančnosti iz člena 44(1) Poslovnika. Vprašanje dopustnosti je treba torej preizkusiti glede vsakega od očitkov, ki so v tem primeru združeni v tožbene razloge.

- 28 Glede tega je treba opozoriti, da je treba na podlagi člena 44(1)(c) Poslovnika v vsaki tožbi navesti predmet postopka in kratek povzetek tožbenih razlogov.
- 29 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti ta navedba dovolj jasna in natančna, da toženi stranki omogoči pripravo obrambe, Sodišču prve stopnje pa, da glede na okoliščine primera o tožbi odloči brez drugih dodatnih podatkov. Za zagotovitev pravne varnosti in učinkovitega sojenja je za dopustnost tožbe odločilno, da so bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih temelji, pregledno in razumljivo povzeti v sami tožbi. Čeprav je besedilo tožbe glede posebnih vprašanj lahko podprto in dopolnjeno s sklicevanjem na določene dele dokumentov, ki so ji priloženi, pa splošno sklicevanje na druga pisanja, tudi če so ji priložena, ne more nadomestiti tega, da v tožbi ni bistvenih elementov. Sodišče prve stopnje ni dolžno v prilogah iskati ter prepoznati razlogov in utemeljitev, ki bi jih lahko upoštevalo kot podlago za tožbo, ker imajo priloge le dokazno in pomožno funkcijo (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 29. novembra 1993 v zadevi Koelman proti Komisiji, T-56/92, Recueil, str. II-1267, točka 21; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 20. aprila 1999 v združenih zadevah Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi proti Komisiji, od T-305/94 do T-307/94, od T-313/94 do T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 in T-335/94, Recueil, str. II-931, točka 39 in navedena sodna praksa, in z dne 14. decembra 2005 v zadevi Honeywell proti Komisiji, T-209/01, ZOdl., str. II-5527, točke od 55 do 57 in navedena sodna praksa).
- 30 Iz zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da naj vsebina replike ne bi bila upoštevna pri preizkusu, ali tožba izpolnjuje pogoje iz člena 44(1) Poslovnika. Zlasti se naj na dopustnost tožbenih razlogov in utemeljitev, ki se v repliki uporabijo za ponovitev tožbenih razlogov iz tožbe, kar je priznано v sodni praksi (glej zlasti sodbi Sodišča prve stopnje z dne 27. februarja 1997 v zadevi FFSA in drugi proti Komisiji, T-106/95, Recueil, str. II-229, točka 125, in z dne 28. januarja 1999 v zadevi BAI proti Komisiji, T-14/96, Recueil, str. II-139, točka 66), ne bi bilo mogoče sklicevati z namenom odprave pomanjkljivosti glede zahtev iz člena 44(1) Poslovnika, do katerih je prišlo ob vložitvi tožbe, saj bi bil sicer slednji določbi odvzet ves pomen.
- 31 Poleg tega je treba glede sklicevanja tožeče stranke na obveznost obrazložitve aktov Skupnosti poudariti, da je lahko v primeru akta, ki ga sprejme institucija, obveznost obrazložitve v aktu dejansko milejša, če je naslovnik dobro seznanjen s problematiko,

s katero je povezano sprejetje tega akta (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 29. oktobra 1981 v zadevi Arning proti Komisiji, 125/80, Recueil, str. 2539, točka 13, in z dne 7. marca 1990 v združenih zadevah Hecq proti Komisiji, C-116/88 in C-149/88, Recueil, str. I-599, točka 26; sodbo Sodišča prve stopnje z dne 14. julija 1997 v zadevi B proti Parlamentu, T-123/95, RecueilFP, str. I-A-245 in II-697, točka 51), vendar se te možnosti omilitve obveznosti obrazložitve ne sme po analogiji uporabljati glede zahtev zadostne jasnosti in natančnosti tožbe, vložene pri sodišču Skupnosti. Ti zahtevi je treba namreč izpolniti zlasti zaradi sodišča Skupnosti, ki predhodno ni bilo seznanjeno z zadevo, o kateri odloča. Ker je treba zagotoviti pravno varnost pri opredelitvi pojmov, uporabljenih v sodni razpravi, in učinkovito sojenje, je poleg tega izključena možnost, da bi se kot razlog za spregled zahtev iz člena 44(1) Poslovnika lahko upoštevala domneva, da je institucija, ki je akt izdala, dobro seznanjena s spisom.

32 V tožbi navedene tožbene razloge je treba preučiti glede na zgoraj navedene ugotovitve.

33 Tožba formalno vsebuje dva ničnostna razloga. Prvi tožbeni razlog se nanaša na napačno obrazložitev izpodbijane odločbe in kršitev prava Skupnosti, zlasti člena 86(2) ES in določb o državnih pomočeh. Drugi tožbeni razlog se nanaša na kršitev določb Direktive Komisije 80/723/EGS z dne 25. junija 1980 o preglednosti finančnih odnosov med državami članicami in javnimi podjetji (UL L 195, str. 35), kot je bila spremenjena z Direktivo Komisije 93/84/EGS z dne 30. septembra 1993 (UL L 254, str. 16) in s Protokolom o sistemu javne radiotelevizije v državah članicah (UL 1997, C 340 str. 109, v nadaljevanju: Amsterdamski protokol), ki je bil z Amsterdamsko pogodbo dodan Pogodbi ES.

Prvi tožbeni razlog

34 Ta tožbeni razlog je obravnavan v točkah od 32 do 41 tožbe. Vendar pa je v točkah od 32 do 37 zgolj opisana analiza Komisije, na podlagi katere je ta institucija menila, da

so dejavnosti, ki jih izvajata France 2 in France 3, storitve splošnega gospodarskega pomena (v nadaljevanju: SSGP) v smislu člena 86(2) ES.

- 35 Obrazložitev prvega očitka v okviru tega tožbenega razloga se začne v točki 38 tožbe. V prvem pododstavku te točke tožeča stranka „meni [...], da v analizi Komisije ni upoštevanih več odločilnih dejavnikov, ki bi morali privedi do nasprotnega sklepa“.
- 36 Sodišče prve stopnje poudarja, da kljub tej uvodni trditvi, za katero se zdi, da naznanja ugovor tožeče stranke zoper to, da bi bile lahko dejavnosti France 2 in France 3 same po sebi SSGP, nadaljevanje točke 38 tožbe ne vsebuje nobenega elementa v tem smislu. Tako tožeča stranka ni z ničemer utemeljila tega morebitnega ugovora niti se ni sklicevala na sicer podrobne ugotovitve Komisije glede dejavnosti France 2 in France 3 v uvodnih izjavah od 69 do 75 izpodbijane določbe.
- 37 V nadaljevanju točke 38 tožbe se zdi, da tožeča stranka Komisiji dejansko očita, da ni upoštevala „bistvene“ domnevne enakosti dejavnosti, ki jih na podlagi njenih opisov dejavnosti izvajata France 2 in France 3, in obveznosti, ki so z opisom njene dejavnosti naložene tožeči stranki. Zdi se, da tožeča stranka meni, da bi morala ta domnevna enakost „v bistvenih elementih“ Komisijo privedi do sklepa, da dejavnosti France 2 in France 3 niso SSGP.
- 38 Vendar pa tožeča stranka navaja ta očitek, ne da bi pri tem vsaj približno navedla dejavnosti in obveznosti, zajete v opisih dejavnosti, na katere se sklicuje. Zlasti v ničemer ne navede natančno, ali se domnevna enakost, ki jo uveljavlja, nanaša na skupine predvajanih programov, morebitne zahteve glede kakovosti programa v celoti ali na druge vrste obveznosti.
- 39 Sodišče prve stopnje zato meni, da ta očitek tožeče stranke, kot je podan v tožbi, ne izpolnjuje minimuma jasnosti in natančnosti, ki se na podlagi člena 44(1) Poslovnika zahteva za zagotovitev pravne varnosti in učinkovitega sojenja.

- 40 Sodišče prve stopnje v vsakem primeru poudarja, da bi bilo treba ta očitek, tudi če bi ga lahko obravnavali kot dopustnega glede na člen 44(1) Poslovnika, zavrniti kot očitno neutemeljenega, saj se ne opira na nobena dokazila.
- 41 Tožeča stranka namreč tožbi ni priložila niti opisa dejavnosti France 2 in France 3 niti lastnega opisa dejavnosti. Glede primerjalne analize teh opisov dejavnosti, ki jo je opravila tožeča stranka in jo predložila v repliki, je treba poudariti, da je taka prepozna predložitev, ki z ničemer ni bila opravičena, nedopustna na podlagi člena 48(1) Poslovnika. Sicer in podredno pa se je ta primerjalna analiza že uvodoma izkazala za neupoštevno, saj zajema obdobje po juliju 1996, medtem ko obdobje preiskave, na katerega se nanaša izpodbijana odločba, zajema leta od 1988 do 1994.
- 42 Iz zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da je treba prvi očitek tožeče stranke glede opredelitve dejavnosti France 2 in France 3 kot SSGP razglasiti za nedopustnega na podlagi člena 44(1) Poslovnika, v vsakem primeru pa kot očitno neutemeljenega.
- 43 Tožeča stranka v točki 39, prvi odstavek, tožbe naznanja izpodbijanje analize in ugotovitev Komisije v zvezi z oceno finančnih nadomestil, ki jih je Francoska republika odobrila javnim kanalom, z vidika načela sorazmernosti, s čimer navaja drugi očitek.
- 44 Vendar ni v naslednjih odstavkih te točke 39 naveden noben element, na podlagi katerega bi bilo mogoče razumeti, čemu natančno v analizi in ugotovitvah Komisije oporeka tožeča stranka.

45 V drugem, šestem in sedmem odstavku te točke so namreč opisana veljavna pravila in pristop Komisije, pri čemer pa ne vsebujejo nobene natančne utemeljitve. Iz sicer nejasnega besedila tretjega odstavka pa je mogoče ponovno razbrati trditve, ki so bile predstavljene v okviru prvega očitka in razglašene za nedopustne ali neutemeljene.

46 V četrtem in petem odstavku te točke se tožeča stranka v bistvu zadovolji s trditvijo, da so zneski iz uvodne izjave 86 (tabela 4) izpodbijane odločbe sicer predstavljeni kratko in jedrnato, a nenatančno. Vendar je treba ugotoviti, da ta kritika ni z ničemer utemeljena.

47 V osmem in zadnjem odstavku točke 39 tožeča stranka sicer priznava, da v ničemer ni pojasnila očitka v tožbi, saj je navedla, da bo „v prihodnjih vlogah predstavila potrebne ekonomske analize, s katerimi bo izpodbila pristop Komisije, ki se ji zdi zelo sporen“.

48 Glede na to je treba drugi očitek glede na člen 44(1) Poslovnika razglasiti za nedopustnega.

49 Tožeča stranka v točki 40 tožbe, ki je – kot kaže – tretji očitek, navaja, da je „Komisija [...] menila, da se ne zdi, da bi bile cene, ki sta jih France 2 in France 3 med letoma 1990 in 1994 zaračunavali za oglaševanje, znatno nižje od cen, ki sta jih zaračunavali TF1 in M6, njuni zasebni tekmiči“. Dodaja, da „je Komisija do te ugotovitve prišla na podlagi enega samega merila: povprečne cene GRP (opredeljene v uvodni izjavi 93 [...] izpodbijane odločbe)“. Tožeča stranka je nato naznanila „ugovor zoper to analizo in sklep, ki izhaja iz nje“.

50 Vendar pa v nadaljevanju točke 40 kljub tej naznanitvi nikakor ne izpodbija sicer podrobno obrazložene presoje Komisije, ki jo je ta podala v uvodnih izjavah od 90 do 100 izpodbijane odločbe. Zlasti ne navede, zakaj naj podatki, izraženi v GRP (Gross

Rating Point (pokazatelj pritiska medijev)), ki jih je Komisija uporabila v svoji analizi, ne bi bili zadostni.

- 51 Zadovolji se z navedbo, da „se sprašuje, zakaj ni bila opravljena analiza preprostega dejstva, da javna kanala, ki upravljata dve mreži, France 2 in France 3, omogočata širšo razširjenost kot tožeča stranka, kar lahko pojasni navedene razlike v cenah, ne glede na to, da javni kanali, ki so dobro podprti s spornimi državnimi pomočmi, niso pod takim pritiskom donosnosti, s kakršnim se soočajo zasebni kanali“.
- 52 Sodišče prve stopnje ugotavlja, da tožeča stranka, ki se o učinkih „širše izpostavljenosti“, na katero se sklicuje, sicer izraža nejasno, ni z ničemer pojasnila, kako bi bilo treba razumeti tak izraz. Vendar pa sta glede na dejstvo, ki je očitno na prvi pogled, da posamezen televizijski gledalec ne gleda več kot enega kanala naenkrat, izraz „širša izpostavljenost“, ki ga je uporabila tožeča stranka, in zato tudi morebitno utemeljevanje, na kaj bi se lahko ta izraz opiral – pri čemer ni v tožbi nobenega pojasnila – še posebej nejasna. Tudi če bi si prizadevali razumeti ta izraz in ga zato poskušali preoblikovati, tako da bi se nanašal na zmožnost, da se s SSGP francoske radiodifuzije zaradi njene organiziranosti v dva kanala poveča izpostavljenost teh programov, česar naj zasebni ponudniki radiodifuzijskih storitev ne bi mogli narediti, to ne bi razjasnilo ničesar, če ponovno upoštevamo dejstvo, da posamezen televizijski gledalec gleda le en sam program naenkrat. Kakorkoli že, sklicevanja tožeče stranke na nejasen izraz „širša izpostavljenost“ ne spremlja jasna in natančna utemeljitev, ki bi lahko omajala konkretno presojo Komisije v izpodbijani odločbi. Glede na to je tudi tretji očitok, naveden v točki 40 tožbe, nedopusten.
- 53 Iz celote zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da je prvi ničnostni razlog nedopusten glede vsakega od treh očitkov, v zvezi s prvim pa je vsekakor očitno neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog

- 54 Tožeča stranka v točki 42 tožbe zatrjuje, da je „Komisija napačno uporabila spremenjeno Direktivo [80/723], in sicer zlasti s tem, da je odločila, da je ni mogoče uporabiti za radiodifuzijsko dejavnost javnih kanalov v obdobju pred letom 2000 ([uvodna izjava] 81 izpodbijane odločbe)“. Tožeča stranka dodaja, da „tako utemeljevanje vodi k nenatančni uporabi [Amsterdamskega protokola]“.
- 55 Komisija odgovarja, da ne more dognati, v kateri uvodni izjavi izpodbijane odločbe naj bi bila trditev, ki ji jo pripisuje tožeča stranka. Ta tožbeni razlog pa naj bi bil ne glede na njegovo nedopustnost vsekakor očitno brez vsake pravne podlage.
- 56 Sodišče prve stopnje ugotavlja, da tožeča stranka tudi glede tega svoje stališče izraža z nenatančnimi in nepopolnimi pojmi. Tožeča stranka namreč sploh ne pojasni, zakaj naj bi bilo treba zaradi domnevno napačne uporabe spremenjene Direktive 80/723 razglasiti ničnost izpodbijane odločbe. Enako se niti sklicevanje na Amsterdamski protokol ne opira na nobeno pojasnilo.
- 57 S tem tožeča stranka tako kot v okviru prvega ničnostnega razloga toženo institucijo in Sodišče prve stopnje pravzaprav privede do tega, da lahko le domnevata, na kakšne dejanske in pravne utemeljitve in pomisleke bi se lahko opirali njeni ugovori. Prav preprečevanju takega položaja, ki je vir pravne negotovosti in ni v skladu z učinkovitim sojenjem, pa je namenjen člen 44(1) Poslovnika.
- 58 Iz tega izhaja, da je treba ta tožbeni razlog razglasiti za nedopustnega z vidika te določbe.

- 59 Vsekakor pa je trditev o napačni uporabi spremenjene Direktive 80/723 očitno neutemeljena. Komisija namreč v uvodni izjavi 81 izpodbijane odločbe sploh ni navedla, da te direktive ne bi bilo mogoče uporabljati pred letom 2000. Pojasnila je, da obveznost ločenih računov, ki je bila uvedena s to direktivo, v obdobju, na katerega se nanaša izpodbijana odločba, za televizijski sektor ni veljala.
- 60 Torej je ta trditev Komisije točna. Obveznost vodenja ločenih računov je bila v spremenjeni Direktivi 80/723 namreč uvedena šele z Direktivo Komisije 2000/52/ES z dne 26. julija 2000 (UL L 193, str. 75) in je torej ni bilo v obdobju, na katerega se nanaša izpodbijana odločba.
- 61 Iz tega izhaja, da je drugi tožbeni razlog, ki se opira na napačno predpostavko, celo ne glede na nedopustnost očitno brez vsake pravne podlage.
- 62 Iz celote zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da je treba obravnavano tožbo zavreči kot nedopustno, v zvezi s prvim očitkom prvega tožbenega razloga in drugim tožbenim razlogom pa vsekakor zavrniti kot očitno brez vsake pravne podlage.

Stroški

- 63 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Poleg tega v skladu z odstavkom 4 tega člena države članice in institucije, ki se kot intervenienti udeležijo postopka, nosijo svoje stroške.

64 Ker tožeča stranka s svojim zahtevkom ni uspela, se ji naloži plačilo lastnih stroškov in stroškov Komisije, ki jih je ta priglasila. Francoska republika nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti senat)

sklenilo:

- 1. Tožba se zavrže.**
- 2. Télévision française 1 SA (TF1) se naloži plačilo lastnih stroškov in stroškov, ki jih je priglasila Komisija.**
- 3. Francoska republika nosi svoje stroške.**

V Luxembourg, 19. maja 2008.

Sodni tajnik

E. Coulon

Predsednik

M. Vilaras